Ч. 5. Второк 9 (22) січня 1901. Рік XI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтовоі.

Рекламациі незапечатані вільні від оплати почтовоі.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостваx на провінциі:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Недуга королевої Вікториї. — Російский комунікат в справі хіньскій).

Перед кількома днями принесли льондоньскі телеграми вість, що анґлійска королева Викторія, 83-літна старушка, занедужала. Спершу жалувала ся королева на безсонність і брак апетиту. Послідні неповодженя англійского оружия в полудневій Африці, чим раз дальші поступи Бурів в Капляндії, необачний поворот Робертса до вітчини перед закінченем війни, в хвили, коли єго наслідник Кіченер доносив о анґлійских поражках, вкінци недуга цїсаревої-вдови Фридрихової, дочки королевої Вікториї, а матери цїсаря Вільгельма II — всьо то разом підкопало слабі сили королевої Анґлії, котра як вчерашні телеграми донесли, боре ся на замку Осборн, коло Льондона зі смертию. Докола єї ложа зібрали ся члени родини, між ними найстарший син, наслїдник престола князь Уельский, і найстарший внук: німецкий цїсар Вільгельм. Послїдні депеші доносять, що стан королевої так грізний, що кождої хвилї можна надїяти ся єї смерти.

На новий рік оповіщено державний буджет російский, а до него додано ширше справозданє, що становить полїтично дуже важний документ. Має той документ велику вагу не тілько задля широкого обговореня впливу хіньскої війни на економічні і промислові відносини Росиї, але ще більше задля натиску, з яким се справозданє говорить про миролюбність царя. Щоби у відповіднім сьвітлі зобразити миролюбність царя, вказує справозданє на величезну військову силу Росиї. В перший раз дізнаємо ся з урядово жерела, що число російского війска висланого на побоєвище на далекім сході виносило не менше як 200.000. Се зовсім не легка і не мала річ, змобілїзувати таку силу війска без розголосу, без заколоту і замішаня, а се позваляє думати, що Росия не потребує боятн ся нїякої небезпечности, з якого боку она би не прийшла. Але сей виказ сили російского війска має лише послужити доказом миролюбности царя. Що Росия обсадила Манджурию лише задля солїдарности з усею людскостю, се може видати ся троха чудним, однак про сильну волю царя що-до удержаня мира не можна зовсім сумнївати ся. Самих слів для потверджєня сего погляду за мало, але становище Росиї супротив полудново-африканьскої війни є найбільше переконуючим доказом, що із сторони царя нема чого боятн ся заколоту мира та що французко-російский союз має лише цїль удержаня спокою в Европі. Се потверджує також депеша Temps-a з Петербурга, що подає статю „Петербурских Ведомостий“ про французкі відносини. Ся статя містить в собі рішучу осторогу для тих французких полїтиків, що працюють над поваленєм французкої речипосполитої. Там дістали добру і рішучу научку французкі националїсти і монархісти, котрі безнастанно впевнюють, що міністерство Вальдек-Руссо є небезпечне для союза з Росиєю. „Петербурскія Ведомості“ висловлюють зовсім недвозначно, що зміна форми державної у Франциї захитала би в самих основах російско-французкий союз, позаяк кожде инше правлїнє, окрім лише републиканьского, мусїло би хопити ся заборної і аґресивної полїтики, полїтики реванжу. Сю научку певно зрозуміють у Франциї. Яснїйше не можна висловити, що цар бажає мати союзницею лише мирну Францию, а всї Французи, які думають що дводержавний союз (Росиї і Франциї) має метою полїтику реванжу, помиляють ся вельми та що в Петербурзї зовсім не вважають грізним для себе міністерство Вальдек-Руссо.

Новинки.

Львів дня 21 січня 1901.

— **Торжество Богоявленія** обходжено у Львові як звичайно дуже величаво. По богослуженю у волоскій церкві, котре відправив Впреосьв. Митрополит Шептицкий в сослуженю митратів оо. Білецкого і Туркевича, крилошан капітули і численного духовеньства, удав ся похід до ринку, де відбуло ся водосьвятиє. В торжестві крім духовеньства взяли участь: Е. Е. п. Намістник гр. Лев Пінїньский, Е. Е. п. Маршалок краєвий гр. Стан. Бадені, богато представителїв властий державних, краєвих і войскових, ректорат унїверситету, президент міста і величезний здвиг народа. В торжестві брала участь також почетна войскова асиста, іменно один баталїон 30 п. п. з музикою

---

5)

ФІРМА ДЖІРДЛЬСТОН

(З анґлїйского — Конана Дойлї).

(Дальше).

Коли так Дінсдаль ще убирав ся, дали ся на сходах почути скорі кроки і до комнати увійшов молодий середного росту мужчина. Привитавши ся коротко, відсунув стіл на бік, здоймив з себе також сурдут і камизельку, та взяв боксерскі рукавички з кута. Дінсдаль стояв вже готовий перед ним на середині комнати.

— Стережись, Джеку, бо дістанеш. Ось тут може. — При сих словах мацнув він єго своєю грубою рукавицею по самій середині чола.

Єго товариш пробовав через хвильку заняти відповідне становище, а відтак замахнув ся рукою, але дістав знову по чолї. Дінсдаль усьміхнув ся спокійно і покивав головою.

— То нічого — сказав він.

— Я робив як знав — відповів тамтой другий, оправдуючись.

— То нічого. Пробуй ще раз.

— Прийшовший молодець замахнув ся це раз з цілої сили, а Дінсдаль покивав знов головою.

— Видко, що не научиш ся — сказав він. — Оттак мусиш робити.

Він подав ся наперед, роздав ся лоскіт скорого удару, а молодий мужчина полетів почерез комнату з такою силою, що мало не розбив дверий головою.

— От так треба робити — сказав Дінсдаль.

— Направду? — відповів на то тамтой, зловившись за голову. — Добра наука, але я волїв би, щоби ти показував то на кім иншім.

— Коли бо то, бачиш, одинокий спосіб, щоби научити ся — сказав на то Дінсдаль. — Чекай, будемо тепер инакше пробовати, і на тім закінчимо нинїшну науку.

Підчас тої малої сцени в комнаті студентів ішов улицею якийсь споро собі грубий панок, та розглядав ся по числах домів. Він був червоний на лици а єго чорні бистрі очи так єму сьвітили ся, як би з них виглядала вічна молодість. Мала кострубата борода, вже трохи шпакувата, окружала єго червоне лице, а коли він так ішов, то ступав як той, що зовсім не чужий в місті.

Коло дому, під числом 13, він пристанув і запукав головкою від палиці до дверий. — Чи пані Морітсвіш? — спитав він, коли отворились двері, і показала ся якась проста жінка.

— То я сама. А чого Вам треба?

— Чи то у Вас мешкає Дінсдаль?

— На третім поверсі з переду, пане.

— Чи єсть він дома?

Жінка зиркнула на него недовірчиво спід ока. — Чи то може розходить ся о якийсь рахунок? — спитала она.

— О рахунок! Нї, нї, моя панї. Я називаю ся Др. Дінсдаль, а той молодець, то мій син — я приїхав з Льондону навідати ся до него. Він чей не запрацював ся?

На устах женщини проявив ся якийсь дивний усьміх. — Та я гадаю, що нї — відповіла она.

— Було би може лїпше було, як би я був по полудни приїхав — сказав доктор, станувши своїми як колоди ногами на соломянцї коло дверий. — Шкода перешкаджати єму в науцї, а то зрана найлїпше учити ся.

— Ну, то чей не богато зашкодить.

— Та й то правда! Отже кажете, що на третім поверсі. Він не сподївав ся мене так рано. Застану мого синка при науцї.

Жінка лишила ся в сїнях, чекаючи що то буде, а доктор полїз поволи сходами в гору. Вийшовши на перший поверх станув на хвильку.

— Господи, а тож що такого? Тут, видко коци тріпають, а мій Том має при тім учити ся!

Коли вийшов на другий поверх, той лопіт був ще голоснїйший. — Тут мабуть якась школа танцїв — подумав собі доктор.

Коли же станув під дверми свого сина, не сумнївав ся вже, звідки той лопіт виходить. Чув, як там хтось нїби бігав і тупав ногами, чув голосне віддиханє, а від часу до часу якісь такі глухі удари, як би хтось бив головою об міх з вовною. Доктор отворив борзо двері і увійшов до комнати.

Глянувши по комнатї переконав ся зараз, що тут якісь два бють ся. Не мав часу довго розглядати ся. Єму здавало ся, що то якийсь божевільний напав на єго Тому. Отже кинув ся на того чоловіка, вхопив єго з заду, звалив на землю і сів собі на него. — Так, вяжи єму

на чолї. В процесиї довкола ринку виступали братства всїх руских нарохій львівских. Торжество скінчило ся перед 12 годиною в полудне.

— **Інтронїзация Впреосьв. лат. Архієпископа о. Йосифа Більчевского** відбула ся вчера, дня 20. с. м., з великим торжеством і в приписанім порядку. В костелї оо. Доминиканів зібрало ся рано, о 8-ій годинї множество духовеньства сьвітского і монашого, і звідси, по повитаню і введеню до костела Архиепископа інфулатом о. Заблоцким, рушив похід до лат. катедри. В катедрі перед великим престолом зібрали ся майже всї епископи і крилошани галицких капітул, Є. Е. п. Намістник, Є. Е. п. Маршалок краєвий, ґенералїция і множество инших достойників. Чину посьвячення доконав краківский князь-епископ Пузина в сослуженю Митрополита гр. Шептицкого і епископа Пельчара. Торжество скінчило ся по годинї 12-ій в полудне. Вечером відбув ся у Архиепископа ґалевий обід.

— **Представленя у Впреосьв. Митрополита.** В пятницю від години 12-ої в полудне приймав Митрополит в своїй палатї представлення поодиноких осіб і відпоручників товариств. Між иншими прибули: Є. Е. п. Намістник гр. Лев Пінїньский, Є. Е. Филип Залеский, Є, Е. президент висшого суду краєвого др. Тхоржницкий, Віцепрезидент Намістництва п. Лїдль з радниками Двора гр. Лосем і Мавтнером, радником Намістництва Дембовским і старостою Залеским, віцепрезидент краєвої Дирекциї скарбу др. Коритовский з радником Двора Каспишаком і старшими радниками скарбу Фріцом і Клюсиком, віцепрезидент краєвої Ради шкільної др. Бобжиньский, президент суду краєвого др. Бавх з віцепрезидентом Пшилуским, радники Двора: директор зелїзниць Вербицкий, директор почт і телеграфів Сеферович, прокуратор скарбу др. Корн з старшим радником прокураториї др. Еплем, ґенералїция з командантом корпусу Є. Е. ген. Фідлером, ректор унїверситету др Кручкевич, ректор ветеринариї др. Шпільман, президент міста др. Малаховский з віцепрезидентом Михальским, провідниками секций Ради міскої і віцепрезидентом маґістрату Романовским, посли Барвіньский і Вахнянин, презес тов. кредит. земск. др. Країньский, лат. капітула з митратом о. Заблоцким на чолї, провінцияли оо. Доминиканів і Францішканів, відпоручники товариств: читальнї католицкої, Єдности, Приязни і сьв. Иосифа з Ариматеї і відпоручники всїх руских товариств у Львові. Заступники 18 народних руских товариств львівских, числом до 40 осіб, між котрими були три панї від „Клюбу руских жінок“, явили ся під проводом пос. Романчука. Іменем всїх промовив до Митрополита пос. Романчук, висказуючи надїю, що Митрополит буде дбати о релїґійні і культурні потреби нашого народу та обіцюючи, що в тій роботї найде все підпору і любов у руского народу. — Митрополит, одягнений скромно по монашому, червоним поясом опоясаний, з архієрейским хрестом на груди, відповів на сю промову з видимим зворушенем, котре аж серед довшої его відповіди поволи успокоїло ся. Подякувавши за привіт і за прибуте так численної репрезентациї, сказав більше менше сї слова: „Церков завсїгди сповняла задачу культурну, а тепер мусить еї сповняти ще в більшій мірі. Я завсїгди був тої гадки, що духовеньство повинно сповняти всї горожаньскі обовязки. І наше духовеньство не ухиляє ся від них; можу се сказати іменем всего клира, а навіть цїлої провінциї. А я, перший між сьвящениками, можу упевнити, що так само трудити ся буду і давати буду провід духовеньству, де тілько буде ходити о добро і культурні та економічні справи нашого народу“. Потім представили ся митрополитови всї члени депутациї. За сею депутацию прийшла по черзї руска гімназия і товариство „Руслан“. Дальше надійшли депутациї Ставропиґії і „Народного Дому“.

— **Зі Станиславова** доносять: В день інтронїзациї своєї відправив о. Митрополит Шептицкий в станиславівскій катедрі, о 7. годинї рано, тиху Службу Божу — опісля слїдував Молебен, відслужений Капітулою, і промова прощальна Митрополита з царских врат, в котрій з превеликім зворушеню висказав свій жаль, що своїх замислів дотично добра епархіян не міг перевести в так короткім часї — поручив ся їх молитвам для нового свого пастирского уряду — просив о вибачене, єсли́б его хиби умалили благодать Божу і завірив, що все старав ся поступати після совісти; упоминав, щоби его наслїдника почитали і що він Бога молити буде, аби дістали епископа лїпшого як він. Опісля відпроваджений процесиями, відїхав на дворець. — На двірци, о 8. год. рано, зібрали ся представителї властий, ґенералїция, капітула, духовеньство трох обрядів і представителї руских товариств, в почекальнї І. кляси — явились і панї з китицями цьвітів, очікуючи приїзду о. Митрополита. Незабаром приїхав ВПР. Митрополит, і подавши руку всїм зібраним, відійшов до сальонового вагону, перед котрим згромадила ся прощаюча его публика. Коли поїзд рушив, поблагословив Митрополит всїх прощаючих его. Ученики семинариї учительскої творили шпалїр коло двірця. Секретар вніс 6 букетів до вагону. Промов прощальних не було. З Митрополитом відїхало до Львова на інтронїзацию кількох крилошан станиславівских і деякі духовні а з представителїв сьвітских пп.: др. Коцюба, Каранович, Проскурницкий і Лїсковацкий.

— **Іспит кваліфікацийний у Львові** для учителїв шкіл народних розпічне ся у Львові дня 18 лютого с. р., а іспит для учителїв і учительок шкіл видїлових дня 4 марта с. р. Подання можна вносити через шкільні власти до іспитової комісиї (будинок женьскої учит. семинариї ул. Сакраменток ч. 7) до дня 5 лютого с. р.

— **За лихву.** Суд карний в Перемишли засудив за лихву на 6 тиждпів ареншу 18-лїтну Файгу Ґольдман, котра брала від селян по 30 до 300 від ста. Батька еї Герца Ґольдмана засуджено на місяць арешту.

— **Десять заповідий флямандских.** Флямандска мова, котрою говорить значно більша часть бельґійского населеня, належить до тих народних мов в Европі, котрі в наслїдок напливу чужих людий і военної сили не могли удержати ся на висотї поступу і образованя, а остали ся лиш в широких масах народу, підчас коли меньшість інтелїґентна, перемішана з чужими людьми, звичайно по містах приймала чужу мову за свою. В Бельґії приймила була інтелїґенция француский язик, котрий став ся там був урядовим і державним. Але коли в Европі віджив дух національний і пробудили ся народи живучі в занедбаню, то й віджила флямандска народна мова в Бельґії і розвинула ся гарно та здобула собі знову утрачене право рівноправности. Флямандцї старають ся тепер о то, щоби своїй мові надати повне значінє мови народної і державної, а проводирі того руху уложили і видали недавно в цїли ширеня сеї гадки слїдуючих десять заповідий: 1) Памятайте, щобисте цїле житє давали першеньство флямандскій мові. — 2) Говоріть дома по флямандски зі своєю родиною, зі своїми приятелями, хоч би й в присутности Вальонів. (Вальонами звуть ся ті жителї Бельґії, котрих мова, хоч і не чисто француска, есть подібна до французкої і походженя романьского, підчас коли Флямандцї говорять мовою подібною до голяндскої, і она есть походженя ґерманьского). — 3) Виховуйте свої дїти по флямандски, а особливо учіть Ваші доньки по флямандски говорити. — 4) Коли хочете розумно поступати, то наженіть до чорта всї француські інститути. — 5) Купуйте лиш флямандскі книжки і ґазети, і тим способом спиняйте заграничний чужий вплив. — 6) Говоріть лиш по флямандски

тепер руки — сказав він вдоволений сам з себе і хитаючись на чоловіці, котрий під ним крутив ся.

5.

Треба було довшого часу, щоби молодий Дінсдаль заходячись від сьміху міг енерґічному докторови пояснити, що той, на котрім він сидів, то ніякий божевільний лиш зовсім нешкідливий і невинний член товариства. Доктор пустив тогди молодого мужчину і став перед ним звиняти ся.

— То мій тато, Ґаравей, — сказав Дінсдаль. — Я не сподїван ся его так рано.

— А я Вас дуже перепрашаю, мій пане. То мій короткий зір тому всему винен, а я вже немав часу виймати очиць. Менї здавало ся, що то якась небезпечна бійка.

— Нїчого не вадить, мій пане — сказав на то Ґаравей весело.

— А ти, Томе, ти урвителю, то ти так учиш ся зрана? Я гадав, що застану тебе при книжцї. А я ще казав до твоєї господинї, що волїв би не іти до тебе так рано, щоби тобі не перешкаджати в науцї! Таже менї здає ся, що ти за кілька недїль маєш сїдати до іспиту.

— То все якось буде, тату — сказав син поважно. Ґаравей і я звичайно так перед наукою пробуємо своєї сили. Сїдай собі і закури собі папіроса.

Доктор побачив якісь лїкарскі книжки і трупячу голову та й зараз подобрів.

— Як виджу, то ти маєш цїле своє ремесло під рукою.

— А вжеж, тату, маю все, чого потреба.

— Тоті кости пригадують менї мої молоді лїта. Я вже трохи призабув анатомію, але менї здає ся, що я би ще помірив ся з тобою. Ану-ко скажи, які дірочки переходять через клинову кість і що через них переходить.

— Я зараз прийду, тату! — сказав син — зараз верну ся! — і вибіг з комнати.

— Та бо я не чув, щоби его хтось кликав — відозвав ся доктор.

— Як то, Ви не чули? — сказав на то Ґаравей надягаючи сурдут. — А менї здає ся, що я чув.

— Ви мабуть учите ся разом з моїм сином?

— А так, мій пане.

— То може Ви менї скажете, що переходить через дірочки в клиновій кости?

— Чому нї! — То переходять. — Зараз Томо сейчас! Звинїть, пане, на хвильочку! Він кличе мене і Ґаравей щез так само борзо як і его приятель.

Доктор сидів сам один і курив папіроса та роздумував над тим, чи то він на правду не оглух трохи. Але незадовго вернули оба студенти, трохи якось заклопотані та завели живу розмову о погодї, о містї та й про унїверситет — словом о всім, лиш не о клиновій кости.

— Ти як-раз в пору приїхав, тату, щоби придивити ся нашому унїверситетскому житю — відозвав ся молодий Дінсдаль. — Нинї маємо вибирати нашого льорда-ректора. Ґаравей і я все тобі покажемо.

— Я вже нераз хотів то побачити — відповів его батько. — Я, бачите, пане Ґаравей, учив ся ще по старосьвітски, яко ученик одного лїкаря, та не мав нагоди слухати викладів. — Доктор розбалакав ся тут про житє студентске на унїверситетї і науку, а коли згадав про фізиольоґію та нові здобутки антикарскі Ґаравей лиш засьміяв ся на цїле горло і вибіг знову з комнати.

— Твій приятель, видко, якийсь дуже веселий — відозвав ся Др. Дінсдаль до сина.

— А так. Его часто нападає такий сьміх — сказав син. — Его братя такі самі. Але я тобі ще не сказав, як я дуже тїшу ся, що ти приїхав.

— Та й я тїшу ся, що виджу тебе, мій любенький. — Твоя мати і Кеті прийдуть вечірним поїздом. Я наймив помешкане в готели.

Кеті Герстон! Пригадую собі еї, як ще була малою спокійненькою дівчинкою, з чорнявим волосем. То було шість лїт тому назад. Здавало ся, що буде з неї хороша панночка.

— Та й зробила ся з неї хороша панночка. Впрочім сам то осудиш. Еї опікуном той африканьский корабельник, Джон Дірдльстон, але у неї нема більше свояків на сьвітї лиш ми одні. Еї тато був моїм первим братом. Она досить часто перебуває у нас — о скілько то їй позваляє еї опікун. Він любить щоби она була у него дома, а я тому й не дивую ся, бо она есть сонцем в хатї. То було так трудно намовити его, щоби він її позволив поїхати, як колиб хто хотів вирвати єму всї зуби, але я не уступив ся, доки аж его таки не намовив.

Доктор аж тряс ся з радости, що то єму удало ся і витягнув свої грубі ноги ще дальше до печи.

— Але той іспит менї на перешкодї і я не буду міг так довго бути з вами, як би я того хотів.

— То й добре, хлопче; ти пильнуй свого.

— Та я гадаю, що то якось піде. Я рад, що ви приїхали, бо слїдуючої середи у нас велика межинародна забава в ніжну пилку; Ґаравай і я стоїмо по шкотскій сторонї. Мусите всї прийти і подивити ся.

— Я тобі щось скажу, Дінсдаль — відозвав ся тут Ґаравай увійшовши до комнати — коли не підемо зараз, то прийдемо хиба по виборі. Вже доходить дванайцята.

з урядниками, але чистою поправною мовою. так, щобя то звертало увагу на себе. — 7) Пишіть до тих, що розуміють по флямандски, лиш по флямандски, а також і до властий, навіть до найвисших. — 8) Коли замовляєте собі листовно товари, то робіть то по флямандски, бо надія на заробок отвирає уши. — 9) Подавайте натуру всіх своїх товарів по флямандски, бо тим укріпите нашу повагу тут і заграницею. — 10) Всї написи на ваших склепах і вікнах виставових повинні бути флямандскі.

— **Зьвірі не люди.** Із Земуня доносять, що там зловлено убийника Марича, котрий сидів в арешті в Білграді, яко підозріний о то, що убий четверо людий в Деєш. Марич убив в Білграді дозорця арештантів і цілу его родину і втїк з арешту. Убийник зажадав був від дозорця Невача води, а коли той отворив двері, Марич убив его зелїзною вагою. Опісля побіг Марич до помешканя Невача і там убив его жінку троє дітий і 18-лїтну своячку. Коли Марича знов зловлено сказав він: „Я убив в Білграді шестеро людий а в Деєш четверо. Робіть тепер зі мною, що хочете. — Злодїй і убийник Ванєк у Відни, про котрого ми вже доносили, що наполоханий підчас крадежи застрілив троє людий а двоє тяжко скалїчив, хотів сими днями убити дозорця арештантів. Ще коли его переведено зі шпиталю до арешту, відгрожував ся він: „Коли мене повісять, то ще один зі мною піде". Отже оногди хотів дозорець Мігстер подати ему якусь зупу на снїданок і отворив келю де разом з Ванєком сидїло ще кількох арештантів. Ванєк лежав на тапчанї і не рушав ся. Дозорець відозвав ся тогди до него: Міг би-сь встати і взяти собі, а не щоби тобі ще послугувати. Ванєк кинув ся як лютий звір і крикнув: Мовчи, бо тебе забію. Мимо того дозорець рушив его за руку. Ванєк схопив ся тогди і кинув ся на дозорця як кіт та був би его задушив, як би той его не був з цілої сили відтрутив. Тогди вхопив Ванєк малу деревляну посудину на воду і кинув нею дозорцеви в голову, але лиш легко зранив. Другі арештанти кинулись на Ванєка і стали его бити, а він кидав ся як дикий зьвір. Остаточно его звязано і поки що тяжко побитого відставлено до арештантского шпиталю.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оповіщує: Сим повідомляє ся, що дня 19 с. м. привернено рух всїх поїздів на шляху Гатна-Кімполюнґ.

Сим доносить ся, що на шляху Лужани-Стефанівка, де піднято рух 15 с. м. застановлено на ново дня 17 с. м. на час необмежений. Так само здержано рух на шляхах Глїбока-Серет і Каранчію-Берґомет імовірно на 2 дни, а на шляхах Гадікфальва-Бродина і Карльсберґ-Путна на час необмежений.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Осборн 21 січня. В ночи розійшла ся поголоска, що королева Віктория вже померла. Доси нема урядового потвердженя тої вісти.

Претория 21 січня. Бури напали і обрабували зелїзничий поїзд з воєнними материялами.

Москва 21 січня. Доносять з Ливадиї, що від'їзд царскої родини з Криму знов відложено з причини великої інфлюєнци в Петербурзї.

Відень 21 січня. Вчера відбула ся рада міністрів, що тревала три години. Рада державна буде скликана або на послїдні днї того місяця або на початок лютого.

Капштадт 21 січня. Три анґлїйскі шкадрони ударили на передну сторожу Бурів коло Йоганнесбурґа, однако пізнїйше Бури дуже сильно наперли на Анґлїйців і прогнали їх.

Др. Мариян Ясильковский

в Стрілисках нових,

осїв в Ходорові.

Бідних ординує безплатно від 8—9 рано.

— Я готов — сказав Дінсдаль і схопив ся на рівні ноги, та став запинати сурдут на собі.

— То ходїм — відозвав ся его син та взяли капелюхи та палиці і вийшли з хати.

Вибір ректора, то специяльно шкотский звичай і нехай собі о тім хто що хоче думає, а студенти уважають той звичай за незвичайне торжество та за таку важну річ, як би від неї Господь знає, що зависїло. Коли послухати бесїд противників, то можна би гадати, що тут розходить ся о добро конституциї, або що від того вибору завистить істноване держави. З помежи найвиднїйших мужів кождої партиї вишукують двох кандидатів і назначують день виборів. Кождий студент має голос, але професори не мають права голосованя. Але що обовязок того уряду єсть поверховний, а становище почестне, то й не брак кандидатів до опорожненої посади. Иноді взивають якогось звістного ученого, щоби кандидував; але звичайно відбуває ся вибір на політичній основі, зовсім так, як відбувають ся вибори до парляменту.

На кілька місяців перед тим великим днем буває вже великий рух і аґітация. Збирають ся тайні комітети, укладають ся правила, а зручні аґітатори увихають ся, щоби тих, котрі ще не рішили ся, притягнути на одну або другу сторону. Відтак приходять великі збори „лїберального союза студентів", котрі ще перевисшає пир „консервативного товариства студентского". Борба в повнім руху. На брамах унїверситету вивішують великі таблиці, на котрих прибивають поезиї, сатири, насьмішки та жартобливі малюнки против одного або другого кандидата. Тоті, про котрих знає ся, що они розуміють ся добре на руху між студентами, ходять з важними мінами, кидаючи слова, два про більшість, яка мабуть буде. Другі покивують головами та кажуть досить виразно, що одна і друга партия не богато варті. Так минає один тиждень за другим, а надходить день вибору.

Того дня анї Дінсдаль анї який другий чужинець не потребував би був розпитувати дороги до унїверситету, бо галаси і крики, які роблено перед звичайно так тихим будинком, чути було аж на другий конець міста. Перед брамами стояла густа товпа людий з міста, що крізь зелїзну решітку дивили ся на подвіре і сьміяли ся з того, що там паничі виробляли. Під одною з великих брам стояла велика громада спокійних студентів, котрі борзо розступили ся і зробили місце прибувшим, бо як Гаравея так і Дінсдаля знали їх товариші яко борців і так їх поважали, як певно анї одного з тих, що дістали би були медаль або нагороду за науку.

Простора чотирогранна площа та всї бальконі і тераси довкола неї були повні студентів. Здавало ся, що зійшли ся тут всї ті три тисячі студентів, що були записані на унїверситетї, а робили такий крик, як колиб їх було в троє тілько. Одні тручали других. Від часу до часу піднесли котрогось в гору і носили его, доки аж противники его не скинули. Імя кождого кандидата викликувано голосно, підчас коли противна партия хотїла его закричати. Ті, що стояли на бальконах, кидали в товпу горохом, яйцями, бараболями та мішками з мукою або сіркою, а ті, що стояли на долинї кидали й собі на гору, скоро лиш знайшли тілько місця, що могли витягнути руки.

(Дальше буде.)

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1900 після середно-європ. год.

посп.	особ.	Зі Львова
відходить		
		День
	6·25	До Лавочного, Мункача, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Ковови
	6·35	„ Іцкан, Букарешту, Радівців
	6·30	„ Підволочиск з Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·40	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·00	„ Скольного, Лавочного від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$.
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Підволочиск з гол. двірця
	9·35	„ Іцкан, Сопова, Берґомету
	9·53	„ Підволочиск з Підзамча
	10·20	„ Белзця, Рави, Любачева
	11·25	„ Янова від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$ в недїлї і сьвята
1·55		„ Підволочиск з гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$ в недїлї і сьвята
2·45		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Сколього лиш від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$.
	3·15	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$.
	3·20	„ Зимноводи від $^{13}/_{5}$ до $^{16}/_{9}$.
	3·26	„ Брухович „ „ „ „
	3·30	„ Ярослава
		Ніч
12·50		До Кракова, Відня, Берлина
2·30		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	4·10	„ Кракова, Хирова, Коросна
	7·48	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	6·10	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнга
	6·30	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави з Орлова від $^{15}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$.
	6·13	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$ в будні дни
	6·50	„ Лавочного Мункача Хирова
	7.25	„ Сокаля, Рави рускої
	7·10	„ Тернополя з гол. двірця
	7·33	„ „ „ Підзамча
	9·12	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$ в недїлї і сьвята
	10·40	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	10·50	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·00	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·23	„ „ Грималова з Підзамча

посп.	особ.	До Львова
приходить		
		День
	6·10	З Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·46	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·45	„ Янова (головний дворець)
	8·05	„ Лавочного „ „
	8·00	„ Тернополя на Підзамче
	7·40	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	8·50	„ Кракова, Відня, Орлова
	11·45	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	12 55	„ Янова на гол. дворець
1·35		„ Кракова, Відня
	1·15	„ Скольного, Хирова, а з Лавочного від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$.
1·45		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
2·35		„ „ „ гол. дворець
	5·15	„ „ „ Підзамче
	5·40	„ „ „ гол. дворець
	6·00	„ Сокаля
	5·45	„ Кракова
5 55		„ Чернівців
		Ніч
	12·05	З Скольного, Калуша, Борислава
12·20		„ Черновець, Букарешту
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·12	„ Підволочиск на Підзамче
	3·35	„ „ „ гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
	9·23	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{31}/_{5}$ і від $^{16}/_{9}$ до $^{30}/_{9}$ що дня, а від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$ в неділю і сьвята
	7·24	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{30}/_{6}$ і від $^{16}/_{9}$ до $^{10}/_{9}$
	8·50	„ Брухович від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$ що день
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева
	8·28	„ Янова від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$.
	9·45	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	10·00	„ Іцкан, Ковови, Підвисокого
	10·12	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·30	„ „ на гол. дворець
	10·15	„ Лавочного. Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від 6-ої години вечером до 5-ої години 59 мінут рано. Бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних при ул. Красицких ч. 5.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

Торговля вина ЛЮДВИКА ШТАДТМІЛЄРА у Львові при ул. Краківскій ч. 9 продає вино шампаньске Йосифа Терлей і Спілки в Будапешті „TALISMAN SEC“ по дуже приступних цінах.

MAYER'S CONVERSATIONS-LEXIKON

Пяте цілком перероблене і побільшене видане, повне.

В 17-ох дуже хорошо оправлених томах з шкіряними хребтами і рогами, обіймає: **100.000** статей, **17.500** сторін тексту, **10.000** ілюстраций, карт і плянів, **1000** таблиць і додатків, **158** ілюстраций хромолітоґр., **290** карт.

Крім того два томи доповняючі і один том спису (Registerband).

Разом 20 томів по зр. 6.

Поява нового виданя того твору, одинокого в загальній літературі, єсть літератским явищем не малої ваги. Розійшлось єго в 4-ох виданях більше як півтора мілярда примірників і придбало собі заслужену славу, як найвеличавійший сучасний твір, як словар людского знаня.

Той лексикон можна дістати в комплєті, всі томи нараз на сплату **по 3 зр. місячно.**

Замовленя приймає **А. ЛЯНДОВСКИЙ,** Львів, Пасаж Гавсмана.

Ново отворена
Аґенция дневників і оголошень
у Львові, пасаж Гавсмана ч. 9.
принимає
ОГОЛОШЕНЯ
до всїх дневників
по цїнах ориґінальних.
До
„Народної Часописи“ і „Ґазети Львівско
може принимати анонси виключно лиш ся Агенция.

„FOTOGRAFISCHE MITTHEILUNGEN“
одинока богато ілюстрована часопись для аматорів фотографії, виходить два рази на місяць. Передплата чвертьрічно (6 зошитів) 3 марки 75 феніґ. Передплату можна пересилати в австрийских листових марках. Адреса: Verlagsbuchhandlung Gust. Schmidt Berlin W. 35 Lützowstrasse 27.

Для Львова і Галичини
головний склад і експедиция
WARSZ. TYGODNIKA ILLUSTR.
находить ся
у Львові, в пасажу Гавсмана ч. 9.
Аґенция дневників і оголошень
принимає також
пренумерату і оголошеня до Warszawsk-ого Tygodnik-a Illustr.

Ново отворена Агенция дневників і оголошень

Пасаж Гавсмана ч. 9,

принимає оголошеня до всїх дневників

і також пренумерату на всї часописи краєві і заграничні.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).